

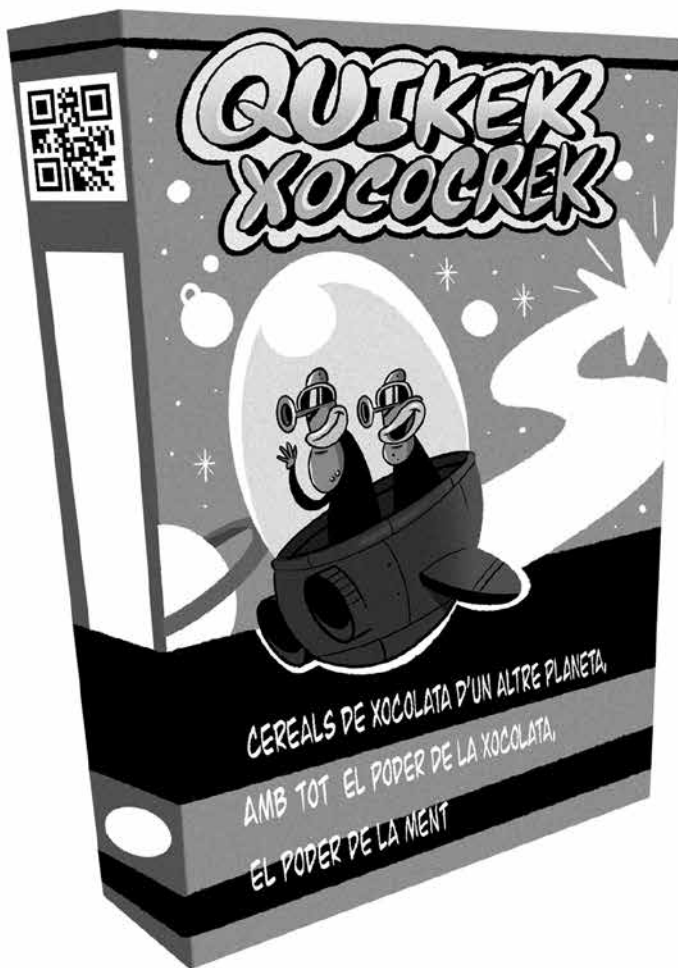
PRIMERA PART
Preparatiu i viatges

Una capsa de cereals!

Tot va ser culpa meva, per haver demanat aquells cereals. Una capsa de **Quikek Xococrek**. Una capsa de color verd amb el dibuix d'una nau espacial i dos extraterrestres saludant des de la finestra. «Cereals de xocolata d'un altre planeta, amb tot el poder de la xocolata, el poder de la ment», hi deia en lletres ben grosses. I en cada paquet hi havia un QR per entrar al web i aconseguir els cromos d'un àlbum galàctic.

Jo volia una capsa de **Quikek Xococrek**. La volia i no vaig parar de demanar-la fins que la mare me la va comprar. Tot el que va passar després va ser culpa meva, per haver volgut aquella capsa i fer-la comprar a la mare. Ho hauria d'haver vist quan érem encara al supermercat i la mare i jo conduïem el carretó fins a la caixa, mentre aquells dos extraterrestres de pell verda

de la capsa em somreien amb la seva boca sense dents.
Massa somrients, massa verds. Però en aquell moment
jo no podia ni imaginar el que ens queia a sobre...

Hora d'esmorzar

Avui és dissabte i els pares discuteixen sobre què hem de fer per passar el dia. El pare vol que anem a caminar a no sé on que és a la quinta forca, i la mare diu que ni parlar-ne, que a la tarda ha quedat amb les amigues i que amb un parell o tres d'hores de sortir a escampar la boira n'hi ha de sobres. Ja hi som. La mare va remenant la cassola de pollastre amb curri que té al foc i amb la cullera de fusta diu al pare que no, que res de fer entrepans i marxar corrents, que aquest dissabte el té reservat de fa dies, i el pare arrufa el nas i les celles mentre va desmuntant l'aspiradora.

La Mila, com sempre, em mira i fa aquell gest amb el cap que fa sempre quan ensuma el sarau. Ella també ho veu; estem d'acord que el pare i la mare són uns pesats. I això que la Mila només té dos anys i parla a

la seva manera i gairebé no se l'entén. Però jo sí, que l'entenc. Sort que de tant en tant la Mila dona cops amb la cullera o s'estira el pitet i tot és una mica més divertit. Perquè llavors el pare i la mare parlen fent veuetes, com si fossin titelles, com si la Mila no els pogués entendre si parlessin normal, com si ella fos de cotó de sucre i l'haguessin de tractar amb guants. Ja s'ho trobaran, perquè la Mila els ha calat des del primer dia. I al Guillem també, encara que ell es pensi que perquè fa segon d'ESO és qui sap què.

No el suportó, el Guillem, no el puc veure ni en pintura, amb aquest bigotet estúpid que li ha començat a créixer i aquests grans que li han sortit al front... És patètic, com tots els seus amics, com si tots s'haguessin tornat gallots. Quan els veig, em venen ganes de sacsejar-los ben fort a veure si els cau aquest aire d'encantats que tenen. Sobretot al Guillem. Perquè em tracta com una criatura i ja no vol jugar amb mi a futbol, i a sobre té la barra de robar-me la MEVA PILOTA. No l'hi perdonaré mai, encara que sigui el meu germà gran i que dormi a la llitera de dalt. Sort que aquesta nit s'ha quedat a

dormir a casa del seu amic i no el veurem fins després de dinar. Uff!!!

Perquè avui és un dia especial. Avui, per fi, puc encetar la capsa de **Quikek Xococrek** que la mare em va comprar al súper. Gairebé no m'ho puc creure. Tinc la capsa davant meu, tota pintada de verd. Els extraterrestres de pell verda i boca sense dents em saluden des del platet volador. Em lleigeixo les instruccions per aconseguir els cromos un altre cop: s'ha d'entrar al web i introduir el codi que hi ha a l'interior de la capsa i llavors trobes un arxiu digital que et pots baixar i imprimir. De moment, ja han creat deu personatges de la sèrie i tots són una passada:

El comandant Batista, responsable de les missions tripulades a l'exterior.

La bella Dor, llançadora de flames.

El professor Fahrenheit, representant de la comunitat científica.

Urma, l'aviadora, capaç de superar la barrera del so.

El forçut de la mina, que només hi veu d'un ull.

El monstre marí, una balena enorme de color de plata.

L'ocell mecànic, fet amb retalls de llaunes.

Tro, l'home tempesta, que fa esclatar el cel i esmicola les estrelles.

Duna, la dona de sorra, que apareix i desapareix sense fer soroll.

El llop negre, sempre acompanyat de la lluna plena.

Si reuneixes deu codis del mateix personatge, els envies per correu i t'envien a casa el ninotet del personatge. El David i l'Arnau ja en tenen uns quants i són superxulos. Si hagués de triar, no sé quin de tots demanaria, potser la llançadora de flames, o el comandant Batista, o Duna, la dona de sorra, que és molt guapa i molt dolenta... A veure si el pare i la mare callen una estona i puc veure quin personatge m'ha tocat: en el paper de dins de la capsa no hi diu res, només hi ha el codi que s'ha d'introduir a l'ordinador.

—Mare, em deixes el mòbil un moment? —Aprofito que la mare s'acaba el cafè per tallar la conversa.

—I per què el vols?

—Per llegir aquest QR. És un moment.

—Primer menja: tants crits que volies els cereals i encara no els has tastat.

—D'acord...

M'omple un bol de cereals i hi aboco una mica de llet freda. Hi enfonso la cullera. Fan olor de vainilla. Ummm... **Quikek Xococrek**, cereals de xocolata extra-cruixents... La Mila, asseguda davant meu amb el seu bol de llet i galetes, també n'ha sentit l'olor i també té ganes de tastar-los.

—N'hi puc donar, mama? —pregunto a la mare.

—D'acord, però poquets, que porten massa xocolata.

Li allargo uns flocs de cereals i els hi deixo sobre la taula, al costat del bol. La Mila somriu. Està supercontenta. Encara que no entengui res de tot això dels cromos, sap que aquests cereals són especials i que m'ha costat molt que la mare en comprés una capsa, i per això ara està tan emocionada com jo.

—Són nous? —pregunta el pare.

—Sí —li respon la mare, mentre remena la cassola—, els vam comprar al supermercat que hi ha al costat de casa de la teva germana. Els volen pels cromos.

—A veure on són fets... —El pare regira la capsa fins que ho troba—. A Marcianet de Mons... —Ara agafa el mòbil per buscar aquesta població al Google i quedar-se amb tothom, com sempre—. Diu que està bastant a prop del parc natural de la serra Gelada... Hi podríem anar. Què us sembla?

Ja està, ja tornen a discutir: que si sortim només una estona, que si podem passar el dia fora, que si els entrepans, que si les amigues. Miro la Mila, que juga amb els cereals, i aprofitant que la mare està ben dis-treta li agafo el mòbil. Obro la càmera i hi acosto el QR. Busco l'aplicació i hi introduixo el codi. Ja està. Ja tinc el meu personatge: la bella Dor, llançadora de flames, em somriu tota vestida de negre i de vermell i amb aquesta màquina infernal que du a l'esquena com una motxilla ninja. Quina passada! Sembla que s'estigui movent, que faci anar les celles i els llavis. Un moment... S'està movent! S'està movent de veritat! La imatge s'ha desenganxat de la pantalla i em mira directament als ulls:

—Vols jugar?

La bella Dor, llançadora de flames

La bella Dor, llançadora de flames, fins fa dos segons un personatge pla sobre la pantalla, m'està parlant, m'està parlant A MI:

—Sí..., vull jugar... —No sé ben bé què està passant i què estic dient, però sento que he de dir alguna cosa i les paraules em surten soles.

—Doncs pensa't un desig, però no el diguis en veu alta. Només tens vint segons —em diu.

Tanco els ulls, sento una mena de suor freda a les mans, el cervell em crema i de fons m'arriba la xerrameca dels pares. Mira que són... No poden callar ni en una situació com aquesta. Com si fossin criatures, com si els pares fóssim la Mila i jo i ells, els fills. Si els pogués esborrar del mapa ni que fos una estona... DEIXEU-ME EN PAU, SISPLAU, VULL ESTAR SOL!!!

—Han passat els vint segons —diu la bella Dor—. Ara menja.

—Què?

—Que mengis, necessites energia.

—Però si encara no he demanat cap desig...

—I tant que ho has fet, l'he captat per telepatia. Adeu. I bona sort!

I la bella Dor torna a ser una imatge plana, com quan l'he vista per primer cop. Torno a clicar a sobre del dibuix, però res, no hi ha senyal de cap mena, és una figura sense relleu, sense veu, immòbil. Quin desig he demanat, si es pot saber? I per què em desitja sort? És clar que potser m'ho he inventat tot i la imatge no s'ha mogut d'on és... Però no, ha passat, n'estic segur. La Mila, asseguda davant meu a la trona, m'està mirant i sé que ella també ho ha vist.

I ara què? Si ho dic als pares, em diran que em deixi estar de rucades i que no els interrompi, que estan parlant de coses importants. Però el que ha passat és una cosa important, n'estic segur, i em temo que tindrà conseqüències, perquè això que es presenti algú i et demani que triïs un desig sempre porta problemes...

Que sigui el que hagi de ser; ja no hi ha marxa enrere. Miro el dibuix de la bella Dor una vegada més abans de tancar la pàgina i deixo el mòbil sobre la taula. Agafo la cullera. La Mila també es prepara: aquest és un moment històric i no se'n vol perdre ni un detall. Un raig de sol entra per la finestra i illumina de ple el dibuix del platet volador de la capsa de cereals. Clinc!!! El verd de fons es torna encara més fosforescent i els extraterrestres somriuen amb la boca una mica més oberta. Miro al meu voltant i m'adono que tot ha quedat congelat, com quan atures una pel·lícula a l'ordinador: la mare, amb la cullera de remenar la cassola a la mà i la boca oberta; el pare, amb el mòbil i els ulls mig aclucats; la Mila, amb un regalim de llet a punt de caure-li sobre el pitet de color taronja... El món sencer s'ha aturat perquè jo faci el que he de fer. Em sento els batecs del cor. Bum, bum, bum, bum. **Quikek Xococrek**. I m'empasso la cullerada de cereals. «El poder de la ment, el poder de la xocolata...»